

РЕШЕНИЕ

№ 8052

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10302** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. Г. Ч., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. Д., срещу решение № 2621/03.06.2024 г. постановено по НАХД № 15726/2023 г., по описа на СРС, НО, 6-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-025332/23.10.2023г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което: 1/ за нарушение на чл.104Б, т.2 ЗДвП на А. Г. Ч. е наложено наказание „глоба” в размер на 3 000 лв., на основание чл.175А, ал.1, пр.3 ЗДвП, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца; и 2/ за нарушение на чл.137А, ал.1 ЗДвП - глоба в размер на 50 лв., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно и постановено в нарушение на процесуалния закон. Счита, че въззивният съд е постановил обжалваното решение без да е събрал необходимите доказателства. Излага съображения, че записаният като очевидец в АУАН А. Н. Г. не е очевидец и не е разпитван по делото. Счита, че след като съдът е установил, че А. Г. Ч. е подал възражение срещу АУАН е следвало да провери дали наистина е спазен чл. 40 ал.1 от ЗАНН, т.е. дали при съставянето на акта са присъствали лицата, съгласно

предписанието на закона. Твърди, че при издаването на АУАН № GA 949948/01.09.2023г. не е спазено изискването на чл.40 ал. 1 от ЗАНН като свидетелят комисар К. е заменен с друго лице - А. Г., който не е свидетел на станалото. Излага съображения, че манипулирането на фактите по делото представлява грубо нарушение на съдопроизводствените правила, което винаги е основание за отвод на съдебния състав, поради очевидно нарушение на принципа на равнопоставеност на страните в съдебното производство, регламентирано в чл.11 ал.2 от НПК. Счита обжалваното съдебно решение за неправилно, тъй като неправилно случаят е квалифициран по чл.104Б, т.2 от ЗДвП. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление. Претендира разности.

Ответникът – началник група към Столична дирекция на вътрешните работи – отдел Пътна полиция с писмени бележки развива подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Счита, че наложеното наказание в пълна степен е съобразено с целта на налагането му именно да се въздейства предупредително и превъзпитавачо както върху нарушителя, така и върху останалите граждани. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X – ти касационен състав намира касационната жалба за допустима като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 01.09.2023г., около 10:40 часа, А. Г. Ч. управлявал лек автомобил „БМВ 325 И“, с ДК [рег.номер на МПС], в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Непосредствено преди кръстовището с [улица]водачът на лекия автомобил извършил рязка маневра и преднамерено извел автомобила извън контрол като го довел до загуба на сцепление на задните гуми. В този момент полицейските служители И. Г. Л. и А. Н. Г. - очевидци на нарушението, спрели водача на автомобила за проверка. Поведението на А. Ч. като водач на лекия автомобил било квалифицирано като нарушение на чл.104Б, т.2 ЗДвП, поради което свидетелят Р. А. Г. съставил акт за установяване на административно нарушение № GA 949948/01.09.2023г.

Въз основа на този АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление № 23-4332-025332 от 23.10.2023г.

При тази фактическа обстановка Софийски районен съд е приел, че описаната в акта и НП фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Приел е, че АУАН и НП не страдат от пороци и са законосъобразно

издадени. АУАН е съставен, а НП е издадено от съответните компетентни органи. НП е издадено, след като са събрани относимите към деянието доказателства и след тяхната преценка от административнонаказващия орган. Както АУАН, така и НП са съставени, съответно издадени в сроковете по чл. 34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН. По същество СРС е приел за доказано въз основа на съвкупния анализ на събрания доказателствен материал, че е извършено вмененото на А. Ч. нарушение на чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП.

Така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав на АССГ възприема изцяло изводите на СРС в оспореното решение, поради което на основание чл.221, ал.1, изр.2 от АПК изцяло препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

При постановяване на съдебния си акт СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Събрал е всички относими към спора доказателства, обсъдил ги е и въз основа на тях е стигнал до обоснования извод за доказаност на извършеното нарушение. От страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Неоснователно е твърдението в касационната жалба, че св. А. Н. Г. не е очевиден. От доказателствата по делото се установява безспорно, че той, заедно с колегата си – полицейският служител И. Г. Л. непосредствено са възприели нарушението, след което спрели водача.

Изложената фактическа обстановка по отношение на вменено нарушение е установена по безспорен и категоричен начин както от приетите писмени доказателства, така и при от кредитираните показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели на деянието.

Районният съд е изложил подробни мотиви относно съставомерността на нарушението, които настоящата инстанция споделя.

Съобразно чл.104б, т.2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Следователно, всеки правоспособен водач има задължение да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като е длъжен да спазва предписанието на чл.104б, т.2 от ЗДвП, а именно да ги използва единствено с цел превоз на хора и товари. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места.

В закона не се съдържа легална дефиниция относно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: че водачът на автомобила преднамерено и умишлено извежда МПС-то извън контрол, така довеждайки го до загуба на сцепление на задните гуми (дрифт).

Посочвайки като нарушена разпоредбата на чл.104Б, т.2 от ЗДвП, наказващият орган ясно е описал в обстоятелствената част на постановлението всички елементи от обективната страна на нарушението.

С оглед цялостния контрол за законосъобразност, не може да се обсъжда и въпросът за приложението на чл.28 от ЗАНН. Законодателят е въвел разпоредбата на чл.104б от ЗДвП, за забрана на действия като настоящите, при които водачи на автомобили

извършват подобни "маневри" в населените места и по този начин застрашават здравето и живота на останалите участници в движението. От тази висока степен на опасност от тези действия е продиктуван и размерът на предвиденото в санкционната норма на чл.175а, ал.1 от ЗДвП наказание "глоба" от 3 000 лева, както и кумулативно предвиденото "лишаване от право да се управлява МПС" за срок от 12 месеца.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Съобразно чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид своевременно направената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, такова следва да бъде присъдено в размер от 100 /сто/ лв. на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2621 от 03.06.2024г. постановено по НАХД № 15726/23 по описа на СРС, НО, 6 състав.

ОСЪЖДА А. Г. Ч., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата от 100 /сто/ лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.